

jeho úvah nenapadá, nemá soud zrušovací příčiny, by se touto otázkou blíže zabýval. Zmateční stížnost ukázala se bezdůvodnou i bylo ji zavrhnouti.

Čís. 2988.

Po stránce subjektivní se vyhledává ke zločinu těžkého ublížení na těle povšechně (nehledíc k případu § 155 a) tr. zák.) tak, jako k zabití, pouze úmysl nepřátelský, t. j. útočný úmysl proti tělu nebo proti zdraví, vyjímajíc úmysl usmrtiti; může to býti jak dolus directus (úmysl způsobiti těžké ublížení ve smyslu § 152 tr. zák.), tak i dolus indirectus (úmysl prostě nepřátelský); nežádá se tedy v § 152 tr. zák., by měl pachatel ten i onen úmysl, stačí, že jednal v úmyslu prostě nepřátelském.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, Zm I 474/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 20. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 152 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že obžalovaný byl odsouzen neprávem, poněvadž: a) objektivní skutková podstata zločinu podle § 152 tr. zák. prý nebyla bezvadně zjištěna; b) subjektivní podstata prý není vůbec dána, poněvadž skutková podstata zločinu podle § 152 tr. zák. v subjektivním směru prý předpokládá nejen zjištění, že obžalovaný jednal v nepřátelském úmyslu, nýbrž také zjištění, že zamýšlel způsobiti těžké poranění; poněvadž soud nezjistil, že stěžovatel měl v úmyslu Marii P-ovou těžce poraniti, měl prý býti z obžaloby sprostěn, tím spíše, že prý nejednal ani v úmyslu nepřátelské, chtěje toliko přiměřeným násilím odraziti bezprávný útok P-ové na svůj majetek. Než zmateční stížnost není v onom směru provedena po zákonu, v tomto je zřejmě neodůvodněna, a, pokud popírá i nepřátelský úmysl stěžovatelův, rovněž neprovedena. K a): Soud zjistil (formálně bezvadně), že obžalovaný v nepřátelském úmyslu odstrčil Marii P-ovou, která k němu přišla, by si odnesla šicí stroj, jež pokládá za své vlastnictví, do rohu pokoje takovým způsobem, že P-ová narazila na hranu stolu, a že to mělo za následek zlomení žebra, jež označuje soudní znalec za poranění objektivně těžké. K b): Po stránce subjektivní se vyhledává ke zločinu těžkého ublížení na těle povšechně (nehledíc k případu § 155 a) tr. zák.) tak jako k zabití pouze úmysl nepřátelský, t. j. vůbec útočný úmysl proti tělu nebo zdraví, vyjímajíc úmysl usmrtiti. Může to býti jak dolus directus, úmysl způsobiti těžké ublížení ve smyslu § 152 tr. zák., tak i dolus indirectus, úmysl prostě nepřátelský, nežádá se tedy v § 152 tr. zák., jak mylně má za to zmateční stížnost, by měl pachatel

ten i onen úmysl, stačí, že jednal v úmyslu prostě nepřátelském, což rozsudek bezvadně zjišťuje. Praví, že obžalovaný odstrčil P-ovou v úmyslu, by své odpůrkyni něco zlého učinil a s ní zle nakládal, a zjišťuje, že s ní jednal v (nepřímém) úmyslu nepřátelském. Popíráním tohoto skutkového předpokladu v rozsudku náležitě odůvodněného, neprovádí zmateční stížnost hmotněprávního zmatku po zákonu. Bylo proto zmateční stížnost dílem jako neprovedenou po zákonu, dílem jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 2989.

Pohledávka na vydání věci (vrácení knih) a vzájemná pohledávka na zaplacení provise (nárok peněžní) nehodí se k započtení (§ 1440 obč. zák.), nejsouce stejného druhu.

Jednal-li však pachatel, byť i v rozporu s obsahem civilně-právních předpisů o započtení, avšak nicméně v předpokladu, že jest oprávněn zadržeti si svěřenou věc z důvodu vzájemné pohledávky, nejde o zpronevěru, neboť chybí tu znak subjektivní skutkové podstaty, vědomí o hmotné protiprávnosti jednání pachatelova (skutkový omyl podle § 2 e) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1927, Zm I 512/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 31. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu ze zmatečných důvodů § 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř. Nelze jí upřítí oprávněnosti. S hlediská zmatku podle § 281 čís. 4 tr. ř. vytýká nalézacímu soudu, že nepřipustil a nevyslechl vývodní svědky Antonína H-a a Rudolfa M-a, H-a o tom, že organizační šef L-ova nakladatelství Rudolf T. vyzval dopisem Antonína H-a, by klidně dále prodával knihy v rayonu obžalovaného, ač T. tomuto slíbil, že bude ve svém rayonu pracovati samojediný a že mu budou vyplaceny provise, jichž by jiní agenti v jeho rayonu docílili, a svědka Rudolfa M-a o tom, že S. dne 17. června 1926 dopoledne v hotelu »National« činil T-ovi předhůzky, že v jeho rayonu obchodují cizí agenti a že hrozil proto složití zastupování, nestane-li se náprava, načež prý mu T. přislíbil, že mu vyplatí provise ze všech obchodů uzavřených v jeho rayonu. Obžalovaný skutečně navrhl při hlavním přelíčení výslech oněch dvou svědků, kteří však nebyli soudem připuštěni pro nerozhodnost okolností, o nichž měli býti slyšeni. Zmateční stížnost